

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Plan działań ekologicznych dla MŚP oraz inicjatywa w zakresie zielonego zatrudnienia

(2015/C 140/05)

Sprawozdawca:	Satu TIETARI (FI/ALDE), członkini Rady Gminy Säkylä
Dokumenty źródłowe:	Komunikat Komisji „Plan działań ekologicznych dla MŚP” COM(2014) 440 final Komunikat „Inicjatywa w zakresie zielonego zatrudnienia” COM(2014) 446 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

1. W ostatnich latach określenie „zielony” staje się coraz ważniejszym elementem w procesach kształtowania polityki, w miarę jak kwestie dotyczące środowiska zyskują wymiar przekrojowy i nadrzędny. W strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu za niezbędne uznano stopniowe przestawienie się na zielony, niskoemisyjny i zasobooszczędny model gospodarczy.
2. Jednym z głównych tematów obu omawianych komunikatów jest koncepcja „**zielonej gospodarki**”, definiowanej jako model, który „zapewnia wzrost gospodarczy i rozwój, chroni zdrowie i dobrostan człowieka, zapewnia godne miejsca pracy, zmniejsza nierówności, a także inwestuje w różnorodność biologiczną, w tym w usługi ekosystemowe przez nią zapewniane (kapitał naturalny), i chroni je ze względu na wartość różnorodności biologicznej samej w sobie oraz jej fundamentalny wkład w zapewnianie człowiekowi dobrostanu i dobrobytu gospodarczego”⁽¹⁾.
3. Przystawienie się na zieloną gospodarkę bezpośrednio wpłynie na konkurencyjność zarówno poszczególnych przedsiębiorstw, jak i całej europejskiej gospodarki. Zasoby stają się coraz bardziej ograniczone. W coraz większej liczbie dziedzin konsumpcja rośnie, dochodząc do granic wytrzymałości środowiska. Dokonane w odpowiednim czasie przejście na zieloną gospodarkę w UE jest nie tylko pożądane, ale także niezbędne dla utrzymania konkurencyjności i dobrobytu oraz wzmocnienia ich w możliwie najkrótszym czasie.
4. Popiera komunikaty Komisji w sprawie planu działań ekologicznych dla MŚP oraz inicjatywy w zakresie zielonego zatrudnienia.
5. Podziela przedstawiony w obu tych komunikatach pogląd Komisji, że przejście na zieloną gospodarkę jest czynnikiem o kluczowym znaczeniu dla obecnej i przyszłej konkurencyjności Unii Europejskiej.
6. Podkreśla, że sektor publiczny oraz władze lokalne i regionalne odgrywają zasadniczą rolę w ułatwianiu przestawienia się na zieloną gospodarkę. Administracja publiczna powinna nie tylko wspierać przechodzenie na zieloną gospodarkę, lecz również stanowić model i punkt odniesienia poprzez realizację swoich projektów, programów i prac ustawodawczych, a także udzielanie zamówień publicznych i tworzenie miejsc pracy w nowym kontekście zielonej gospodarki.
7. Sądzi, że bardzo ważne jest dalsze podejmowanie wysiłków mających na celu wspieranie zielonej konkurencyjności MŚP dzięki poprawie dostępu do finansowania, skuteczniejszemu informowaniu, upraszczaniu prawodawstwa, ograniczaniu biurokracji i wzmocnianiu kultury zielonej przedsiębiorczości.
8. Popiera cel inicjatywy w zakresie zielonego zatrudnienia, którym jest wzajemne dostosowanie polityki dotyczącej zatrudnienia i polityki dotyczącej środowiska z myślą o wsparciu przejścia na konkurencyjną, zieloną i zasobooszczędną gospodarkę.
9. Podkreśla, że kwestia umiejętności jest szczególnie istotna dla ludzi młodych, którzy nadal stają wobec problemu przytłaczająco wysokiej stopy bezrobocia wynoszącej ponad 22 % i powinni być lepiej przygotowani do wykonywania ogólnie zawodów przyszłości, a w szczególności tych związanych z tzw. zielonymi miejscami pracy.
10. Podziela zdanie Komisji co do konieczności dokonania przeglądu i aktualizacji programów kształcenia i szkolenia oraz systemów kwalifikacji, aby ułatwić przejście na zieloną gospodarkę.

⁽¹⁾ Definicja z decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety”, Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171–200.

11. Zauważa, że poszczególne przedsiębiorstwa znacznie się od siebie różnią – niektóre już oferują zielone produkty i usługi, natomiast te oferujące bardziej tradycyjne usługi i produkty także mogą odnieść korzyść, na przykład dzięki wykorzystaniu bardziej przyjaznych dla środowiska źródeł energii i surowców.

Podstawowe definicje

12. Sądzi, że wyzwania środowiskowe można postrzegać zarówno jako szansę, jak i zagrożenie dla poszczególnych przedsiębiorstw, ich pracowników, rynków pracy i UE.

13. Uważa, że należy wyjaśnić i doprecyzować podstawowe pojęcia i dane oraz ustalić punkt wyjścia dla przechodzenia na zieloną gospodarkę, tak by pojęcia i dane były wspólnie uzgodnione, spójne i jednoznaczne.

14. Uważa, że udane przejście na zieloną gospodarkę ma kluczowe znaczenie dla obecnej i przyszłej konkurencyjności UE, dlatego też niezbędne jest zadbanie o spójność stosowanych pojęć.

15. Podkreśla regionalny wymiar przestawiania się na zieloną gospodarkę oraz podstawową rolę odgrywaną przez władze lokalne i regionalne w zakresie kształcenia, infrastruktury, wspierania lokalnych przedsiębiorstw oraz tworzenia służb zatrudnienia. Tym samym wskazuje na powstałe zielone inicjatywy lokalne, jako przykłady dla innych obszarów UE.

16. Uwydatnia różnorodność okoliczności i wyzwań istniejących na poziomie lokalnym i apeluje, by w kontekście ekologizacji gospodarki wziąć pod uwagę szczególne okoliczności występujące w regionach.

17. Podkreśla, że z powodzeniem funkcjonująca zielona gospodarka będzie obejmowała pięć kluczowych elementów: 1) *niższe zużycie*, co oznacza konieczność ograniczenia zużycia surowców i energii we wszystkich sektorach; 2) *korzystanie z czystej produkcji energii*, by uniknąć uzależnienia od źródeł zewnętrznych, zmniejszyć emisje i stworzyć miejsca pracy; 3) *efektywność*, co oznacza, że surowce i energię trzeba wydajniej wykorzystywać w całym łańcuchu wartości produktu lub usługi; 4) *tworzenie sieci kontaktów* i wymianę najlepszych praktyk – porównywanie doświadczeń między państwami członkowskimi i sektorami stwarza okazję do zwiększenia podaży zielonych produktów i usług, w tym na rynki pozaunijne; 5) *dostęp do finansowania*, co oznacza, że kluczowe znaczenie ma zapewnienie dostępności finansowania i ograniczenie biurokracji – ubieganie się o środki finansowe powinno być proste, łatwe do zrozumienia i przydatne także w innych dziedzinach działalności gospodarczej.

Cel

18. Podkreśla, że w momencie dokonywania oceny istnieją znaczne różnice na rynku wewnętrznym UE między sektorami i państwami członkowskimi, jeżeli chodzi o oszczędne gospodarowanie zasobami. Wzywa do podjęcia działań w celu poprawy zasobooszczędności dzięki wymianie przykładów sprawdzonych i nieudanych rozwiązań.

19. Podkreśla znaczenie organów samorządowych, zwłaszcza władz miejskich, we wdrażaniu środków wspomnianych w punkcie powyżej. Należy rozważyć możliwość finansowania tych środków poprzez obecne ramy wspólnotowe.

20. Uważa, że wysiłki mające na celu zwiększenie zasobooszczędności należy mieć na uwadze na wszystkich etapach łańcucha wartości, że pozwoliłoby to znacznie zmniejszyć zapotrzebowanie na surowce oraz że podejście oparte na łańcuchu wartości powinno stać się elementem działań sektora zarówno publicznego, jak i prywatnego.

21. Sądzi, że plan działań ekologicznych powinien skupić się na podejmowanych na szczeblu europejskim środkach mających na celu uzgodnienie i wzmocnienie funkcjonujących już zielonych inicjatyw wykorzystywanych do wspierania MŚP na poziomie krajowym i regionalnym.

22. Odnotowuje położenie nacisku na energię ze źródeł odnawialnych i biopaliwa, w odniesieniu do których UE posiada wystarczające informacje, *know-how* i technologie. Wnosi o zniesienie przeszkód w rozwoju, tak by móc stworzyć wiele zielonych miejsc pracy wysokiej jakości i wymagających wysokich kwalifikacji, oraz popiera prowadzenie działalności badawczej, rozwojowej i innowacyjnej w tym sektorze.

23. Podkreśla znaczenie myślenia ekologicznego i większego rozpowszechnienia w państwach członkowskich unijnych etykiet wskazujących na miejsce pochodzenia.

24. Popiera cel Komisji Europejskiej dotyczący utworzenia w 2015 r. Europejskiego Centrum Doskonałości w dziedzinie Zasobooszczędności oraz połączenia go z siecią partnerów ze wszystkich europejskich regionów, ale wzywa Komisję, by wyjaśniła, kim będą ci partnerzy i jak będą wybierani.

25. Podkreśla także konieczność włączenia władz lokalnych i regionalnych w ten proces, ponieważ są one w odpowiedniej pozycji, by zrozumieć specyficzne okoliczności i wyzwania istniejące na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz ocenić, które lokalne zainteresowane strony są tu najistotniejsze. W tym kontekście należy zachęcać do przygotowywania analiz w celu wskazania konkretnego potencjału każdego regionu, tak aby pomóc podmiotom lokalnym określić klastry inwestycji, przedsięwziąć środki wspierania samozatrudnienia oraz stworzyć kursy szkoleniowe i specjalistyczne ukierunkowane na różne aspekty zielonej gospodarki.

26. Uważa za niezbędne wyznaczenie celów dotyczących ekologicznego projektowania produktów i apeluje o większą odpowiedzialność środowiskową ze strony podmiotów gospodarczych.

Wizja

27. Podkreśla, że specjalistyczna wiedza i umiejętności niezbędne do ekologizacji gospodarki powinny być dostępne dla wszystkich w poszczególnych państwach członkowskich i że należy podjąć odpowiednie działania, aby zapewnić odpowiedni zakres know-how na poziomie lokalnym.

28. Apeluje, by poczynić starania mające na celu dalsze upowszechnienie zasady uczenia się przez całe życie; radzenie sobie z nowymi informacjami to kluczowy czynnik, gdyż zielona gospodarka będzie wymagała zmian i przejrzystych działań w odniesieniu do wszystkich elementów łańcucha wartości.

29. Podkreśla, że obecnie praca i umiejętności nie są wystarczająco do siebie dopasowane, a zmiany systemowe zachodzą powoli; inicjatywa ESCO Komisji to dobry przykład starań o to, by pracodawcom łatwiej było znaleźć pracowników o kwalifikacjach odpowiadających stawianym im zadaniom. Dalsze propozycje dotyczące dopasowania pracy i umiejętności zostały przedstawione w opinii KR-u w sprawie unijnych ram jakości na rzecz przewidywania zmian i restrukturyzacji ⁽²⁾.

30. Podkreśla, że zielona gospodarka będzie wymagała przejścia na niskoemisyjną gospodarkę o obiegu zamkniętym, co stworzy nowe i innowacyjne miejsca pracy. Oznacza to, że stare miejsca pracy zostaną zastąpione nowymi i że trzeba będzie na nowo opracować profile zawodowe.

31. Apeluje o wspieranie współpracy między władzami, MŚP, stowarzyszeniami i instytucjami edukacyjnymi, gdyż radzenie sobie z nowymi rodzajami informacji będzie wymagało lepszego ukierunkowania i koordynacji działań oraz instrumentów finansowania.

32. Podkreśla znaczenie badań i rozwoju technologicznego jako sposobu na to, by nadać impuls realizacji zielonej gospodarki, wspierając z obecnej puli środków europejskich stowarzyszenie się uczelni wyższych, MŚP i innych podmiotów lokalnych i regionalnych. Te kluczowe ośrodki wiedzy (kształcenia, badań naukowych i innowacji) powinny być koordynowane w synergicznych ramach, takich jak klastry lub platformy otwartej innowacji, w celu dzielenia się wiedzą i wzajemnej inspiracji.

33. Wzywa, by władze lokalne i regionalne, z uwagi na ich ważną fachową wiedzę i kompetencje, zostały w pełni włączone w działania koordynacyjne. Istnieją już dobre przykłady wykorzystywania partnerstwa z władzami lokalnymi do zapewniania przedsiębiorstwom i stowarzyszeniom porad dotyczących zagadnień związanych z energią, w tym dostępnych dotacji i możliwości finansowania, przedstawiania zaleceń co do indywidualnych działań, tworzenia ogólnego zestawienia dostawców sprzętu i usług oraz oferowania pomocy w przygotowywaniu ofert przetargowych.

Strategia

34. Podziela zdanie Komisji co do konieczności dokonania, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi oraz władzami lokalnymi i regionalnymi, przeglądu i aktualizacji programów kształcenia i szkolenia oraz systemów kwalifikacji, aby uwzględnić i ułatwić przejście na zieloną gospodarkę. Proponuje, aby większość ścieżek kształcenia i szkolenia obejmowała co najmniej jeden przedmiot poświęcony temu zagadnieniu. Należy podjąć działania, aby przeanalizować, jak monitoruje się wpływ szkoleń, gdyż potrzebne jest długoterminowe monitorowanie zarówno na wyższym, jak i na niższym szczeblu.

35. Wyraża obawy co do stosowności, przewidywalności i poziomu szkoleń związanych z zieloną gospodarką i zielonymi umiejętnościami w poszczególnych państwach członkowskich. Należy koniecznie zadbać o to, by szkolenia opracowywane w państwach członkowskich obejmowały wiedzę na temat ekologii, prawa i biznesu, co powinno zagwarantować także posiadanie wystarczających danych i umiejętności przez urzędników.

⁽²⁾ (CdR 1319/2014).

36. Podkreśla, że kwestia nowych umiejętności jest szczególnie ważna dla młodych ludzi, którzy powinni być lepiej przygotowani do wykonywania zawodów przyszłości, w szczególności tych związanych z tzw. zielonymi miejscami pracy.

37. Akcentuje potrzebę przyjęcia szerszej perspektywy oraz uwzględniania długofalowych skutków, tak by kompetencje z dziedziny ochrony środowiska mogły zostać połączone z solidną wiedzą z zakresu biznesu. Już w szkołach trzeba wyrabiać w uczniach sposób myślenia łączący dbałość o środowisko i postawę przedsiębiorczą, gdyż do wykonywania nowych zawodów potrzebne będą zarówno umiejętności przyrodnicze, jak i techniczne i matematyczne. Podnoszenie świadomości powinno mieć również szczególne znaczenie w programach kształcenia dorosłych.

38. Jest zaniepokojony tym, że niewiele MŚP w Europie jest świadomych możliwości wykorzystywania zasobów w sposób bardziej wydajny oraz korzyści, jakie mogłoby wynikać z wykorzystania tej wiedzy w praktyce gospodarczej.

39. Proponuje, by władze lokalne, regionalne i krajowe posiadające kompetencje w dziedzinie podatków stworzyły mechanizmy „pozytywnej dyskryminacji” (np. poprzez zmniejszenie opłat i podatków, zamówienia publiczne i ulgi podatkowe) wobec przedsiębiorstw, które stosują zasady i koncepcje zielonej gospodarki w kontekście społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw.

40. Apeluje o dostosowanie informacji o możliwościach w zakresie szkoleń i finansowania do potrzeb MŚP w różnych sektorach, gdyż przedsiębiorstwa te nie zawsze w pełni dostrzegają, jak potrzebne są szkolenia związane z zieloną gospodarką.

41. Wzywa do stworzenia zachęt do uzupełniania umiejętności, gdyż nabywanie nowych umiejętności i poszerzenia wiedzy jest koniecznością. Trzeba wiedzieć, jak można ponownie wykorzystywać wszystkie materiały nadające się do recyklingu i przekształcać je w nowe, innowacyjne materiały, oraz znać przepisy i wymogi.

42. Zauważa, że w ostatnich pięciu latach koszty surowców wzrosły w 75 % unijnych MŚP i że pilnie potrzebne są działania służące wypróbowywaniu nowych metod i ich systematycznemu rozpowszechnianiu z myślą o ochronie konkurencyjności przedsiębiorstw.

43. Zaleca, by w poszczególnych sektorach przeanalizować możliwości nasilenia współpracy oraz dzielenia się specjalistyczną wiedzą dotyczącą usług, produktów lub ich komponentów. Stworzy to możliwości biznesowe zwłaszcza dla małych przedsiębiorstw, które mogą łączyć się w większe podmioty dzięki tworzeniu sieci. Należy gromadzić przykłady i rozpowszechnić najlepsze praktyki w państwach członkowskich.

44. Zaleca, by przeanalizować wszystkie możliwości wspierania MŚP w ponownym wprowadzaniu zużytych lub nadwyżkowych surowców do własnych łańcuchów produkcji i wartości lub nawet do produkcji w innym przedsiębiorstwie. Przykładem może być dostosowana do lokalnych warunków koncepcja zamkniętego obiegu energii, w którym odpady, utracona energia, ciepło, składniki odżywcze i CO₂ są wykorzystywane i ponownie wprowadzane do produkcji energii i żywności.

45. Stwierdza potrzebę wzmocnienia współpracy przedsiębiorstw sektora żywności ekologicznej i innych potencjalnie powiązanych sektorów: gastronomii, branży restauracyjnej, turystyki wiejskiej, agroturystyki, turystyki przyrodniczej, produkcji opakowań i opakowań rzemieślniczych i/lub spełniających kryteria zrównoważoności, zrównoważonego budownictwa, tradycyjnych produktów spożywczych itp.

46. Zaleca przeprowadzenie kampanii uświadamiającej nt. zrównoważonego rozwoju skierowanej do społeczeństwa UE, podkreślającej, co każdy może zrobić, by mieć wpływ na ilość odpadów i ich przetwarzanie.

47. Odnotowuje, że władze lokalne mają do odegrania kluczową rolę w osiągnięciu celów UE dotyczących emisji. Dobrym przykładem jest fiński projekt *Kohti hiilineutraalia kuntaa* („Miasto neutralne pod względem emisji dwutlenku węgla”), którego celem jest zobowiązanie lokalnych podmiotów – władz miasta, mieszkańców i przedsiębiorstw – do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. W ramach projektu dąży się do wskazania nowych i innowacyjnych sposobów podejścia, które pozwalają tworzyć lokalne miejsca pracy oraz są oparte na zrównoważonym wykorzystaniu lokalnych zasobów naturalnych i zwiększaniu efektywności energetycznej.

48. Zaleca opracowanie koncepcji gospodarki dzielenia się i gospodarki usługowej, w których konsumenci, zamiast tradycyjnie nabywać produkt na własność, mogą kupować produkty jako usługi i zużyte zwracać producentowi do ponownego wykorzystywania.

49. Zaleca opracowanie lepszych metod obliczeniowych zapewniających bardziej wiarygodny pomiar zużycia energii.

50. Rozumie, że stworzenie przyjaznych dla środowiska, a przy tym dobrze się sprzedających produktów będzie wymagało znacznych inwestycji finansowych zarówno na etapie opracowywania produktów, jak i wprowadzania na rynek i rejestracji produktów i usług powstałych w ramach innowacji produktowych. W przyszłości prawodawstwo będzie musiało umożliwiać szybkie opracowywanie innowacji, zamiast je ograniczać czy hamować.

51. Sugeruje wzmocnienie stosowania systemów ekzarządzania, zwłaszcza europejskiego systemu EMAS, w celu włączenia kultury ekologicznej do procesu podejmowania decyzji w przedsiębiorstwach, z myślą o bardziej wydajnym działaniu i informowaniu społeczeństwa na temat oddziaływania na środowisko.

Skutki

52. Podziela pogląd Komisji, że państwa członkowskie mogłyby obniżyć koszty pracy dzięki wykorzystaniu dochodów uzyskanych z aukcji uprawnień do emisji w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS), ale podkreśla, że ETS w obecnym kształcie nie jest w pełni efektywny.

53. Przyjmuje z zadowoleniem położenie w ramach inicjatywy nacisku na wspieranie przedsiębiorczości i ponownie przywołuje swój pogląd, że Europa powinna przedstawiać młodym ludziom przedsiębiorczość jako realistyczną i obiecującą ścieżkę kariery.

54. Uważa, że obok zielonej gospodarki także przedsiębiorczość społeczną można postrzegać jako cenną alternatywę dla tradycyjnych sposobów prowadzenia działalności gospodarczej zarówno w ramach działań komercyjnych, jak i non-profit. Przyjmuje w związku z tym z zadowoleniem zamiar Komisji, by ułatwić przedsiębiorstwom społecznym dostęp do finansowania.

55. Uważa, że dzięki innowacjom i zmianom w konstrukcji produktów oraz zmianie procesów produkcyjnych i modeli biznesowych firmy mogą zmniejszyć zużycie kosztownych surowców oraz wytwarzać mniej odpadów.

56. Sądzi, że wprowadzenie jednolitego systemu certyfikatów zielonej gospodarki byłoby korzystne zwłaszcza dla przedsiębiorstw i w długim okresie zapewniłoby przewidywalność i pewność prawa, gdyż z góry znana byłaby prawna interpretacja szeregu różnych aspektów wywołujących konflikty prawne.

57. Zauważa, że surowce, woda i energia stanowią 50 % całkowitych kosztów produkcji w przedsiębiorstwie⁽³⁾, co oznacza, że zmniejszenie tego nadmiernego udziału w kosztach przedsiębiorstw poprzez zmianę systemu produkcji, przesyłu i dystrybucji energii, a także zwiększenie wydajności wykorzystywania zasobów i energii może przynieść naprawdę znaczne oszczędności. Wzrost kosztów energii i wielu surowców w ostatnich latach sprawił, że kwestia ta jeszcze pilniej wymaga uwagi.

58. Zaleca, by w ukierunkowany sposób informować podmioty działające na poziomie lokalnym i regionalnym o możliwościach związanych ze źródłami finansowania w okresie programowania 2014–2020 oraz by wykorzystać to finansowanie do wspierania „zielonych” MŚP – chodzi o źródła finansowania takie jak np. EFRR, EFS, EFRROW, program LIFE, mechanizm finansowy na rzecz kapitału naturalnego, instrument finansowania prywatnego na rzecz efektywności energetycznej, COSME i „Horyzont 2020”.

59. Zwraca uwagę na kwestię przestawienia się na podatki i opłaty ekologiczne jako instrumenty wspierające współodpowiedzialność za środowisko, które zdaniem Komisji mniej obciążają wzrost i zaowocowałyby lepszymi efektami działalności środowiskowej oraz wyższym poziomem zatrudnienia. Państwa członkowskie, które wypróbowały już podatki ekologiczne, mogłyby szerzej dzielić się swymi doświadczeniami, które mogłyby być wskazówką dla pozostałych państw.

⁽³⁾ Europe INNOVA, *Guide to resource efficiency in manufacturing: Experiences from improving resource efficiency in manufacturing companies*, s. 6, 2012. Publikacja dostępna na stronie internetowej.

60. Zauważa, że Komisja i państwa członkowskie opracowały stosowne wskaźniki i narzędzia umożliwiające dokładniejsze zrozumienie unijnego rynku pracy oraz krajowych i regionalnych rynków pracy. Aby osiągnąć rezultaty, państwa członkowskie powinny wykorzystywać zharmonizowane unijne moduły zarówno podczas wdrażania, jak i podczas przekazywania danych.
61. Ponownie zwraca uwagę na fakt, iż stworzenie środowiska sprzyjającego rozwojowi przedsiębiorstw wymaga od władz publicznych inwestycji w dobrą jakość infrastruktury, m.in. w dziedzinie transportu i technologii cyfrowych, i że w tym celu władze te będą potrzebowały wsparcia ze strony Unii Europejskiej.
62. Rozumie, że MŚP brakuje wiedzy, sieci i umiejętności informacyjnych, w związku z czym jest im trudno wykorzystać możliwości związane z zapobieganiem powstawaniu odpadów i ponownym wykorzystywaniem produktów, surowców i odpadów na różnych etapach łańcucha wartości.
63. Podkreśla, że wysokie koszty inwestycji początkowych mogą dodatkowo ograniczać zainteresowanie wdrożeniem działalności gospodarczej związanej z ponownym wykorzystaniem lub recyklingiem zasobów, gdyż MŚP muszą uznać takie działania za opłacalne. W związku z tym należy przedsięwziąć środki podatkowe i legislacyjne, by ograniczyć oddziaływanie tych kosztów, a także ustanowić inne rodzaje wsparcia.
64. Sądzi, że należy powszechniej przyjmować ekologiczne standardy, z myślą o poszanowaniu różnorodności biologicznej i wzmocnieniu polityki w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej, a także propagować je we wszystkich państwach członkowskich; w tym celu potrzebna jest systematyczna komunikacja z konsumentami.
65. Dostrzega, że zasady ujęte w unijnych standardach zielonej gospodarki powinny być uwzględniane we wszystkich działaniach MŚP, ale kluczowe znaczenie ma też zachęcenie ostatecznych użytkowników produktów, tzn. konsumentów, do zakupu produktów certyfikowanych jako przyjazne dla środowiska.
66. Zauważa, że bardziej zielony łańcuch wartości, obejmujący odnawianie urządzeń, naprawę, konserwację, recykling i ekoprojektowanie, może stworzyć duże możliwości biznesowe dla wielu MŚP, ale bariery prawne, instytucjonalne, techniczne i kulturowe uniemożliwiają MŚP skorzystanie z tych możliwości i dlatego trzeba te bariery zlikwidować lub, jeżeli nie byłoby to możliwe, sprzyjać ich przewyciężeniu.

Bruksela, 12 lutego 2015 r.

*Przewodniczący
Komitetu Regionów*
Markku MARKKULA